



TIZEDIK FEJEZET

Dorottya új baráttra tesz szert, és megütközik egy régi ellenséggel

A rokkája előtt üldögélő Karolina Apolínová látványa, ahogy halkan dúdolgatott magának és a lába körül szendergő Dorottyának, más-más érzelmet keltett Karelben és Vendulkában.

Ahogy Karel elnézte a mozdulatlanul elnyúló birkát, azt gondolta: „Dorottyának kampec.” – Mi Atyánk, köszönöm, hogy megparancsoltad Karolina Apolínóvának, hogy végezzen vele – suttopta.

Ahogy Vendulka elnézte Karolinát, azt gondolta: „Anyucinak igaza van. Ez a nő tényleg diló! Diliházban volna a helye.” – Mit csináljunk? – súgta Karelnak.

– Gyerünk haza – suttopta Karel.

De ezzel már elkéstek. – Ni csak, a két kis juhásztor! Egy pásztor és egy pásztorlányka... Sajnos nem Árkádiából. – Aztán dalra fakadt. – Jertek hát, nimfák és pásztorok, jertek elő...

– Tessék...? – hüledezett Karel.

– ... a tisztásról a rengetegben, hol játszi táncot lejtetek... – integetett feléjük Karolina.

– Beee – szólalt meg az ébredező Dorottya.

– Serkenj föl, drága bárány! Nosza, szökkenj talpra! Bégecs, bégecs, bégecs, bégecs! – fejelte meg Karolina az előbbieket, majd újabb dalra zendített a rónán békésen lefelészó birkanyájáról.

– Mit művel a birkánkkal? – kérdezte Karel.

– Tessék őt békén hagyni – mondta Vendulka.

– Lelopja róla az összes gyapjút – mondta Karel.

– Van neki éppen elég – jegyezte meg Karolina tárgyilagosan. – Beletelik egy hónap, mire átrágom magam ezen a rengeteg bolyhon. – Megsimogatta a birkát. Hihetetlen, hogy Dorottya mennyire élvezte az idegen nő cirógatását.

– Akkor is lopás, amit csinál – mondta Karel.

– A birka közterületen tartózkodik – közölte Karolina. – Különben is megengedte. – Ismét megcirógatta Dorottyát. – Nem igaz, gyapjas barátocskám? – Ezután újabb dalfoszlány következett zöldellő rétek boldog juhairól.

– Beee – mondta Dorottya, mintha ő volna a kórus. Karolina a birka fölé hajolt, és a szennyes, zsíros gyapjú újabb vastkos kötegeit nyisszantotta le.

– Bizony, gyermekeim – mondta Vendulkának és Karelnek –, mindig is az volt a szívem vágya, hogy birkagyapjat fonjak, a szálakat tiszta hegyi patak tajtékjával mossam tisztára, és a gyapjúfonalat természetes moha meg zuzmó jó erős főzetével fessek be.

– Tessék? – kérdezte Vendulka.

– FigyeljeteK, csimotáim – mondta Karolina. – Láttalak benneteket, hol egyenként, hol kettesben, föl felé kaptatni a sziklás ösvényen, egészen a fenyvesig. Ohó, gondolta Karolina, miféle hókuszpókusz folyik itt nap nap után? Fölcaplatok, s mit találók? Egy emberi társaságra vágó agg juhok, annyi gyapjúval a hátán, hogy azt se tudja, mit kezdjen vele. Minő cselszövés ez?

– Tessék? – hüledezett Karel.

– Rajta, ki vele! – mondta Karolina.

– Hogyan? – kérdezte Vendulka.

– Félő, hogy e kusza történet kibogozásához hosszabb időre lesz szükségünk – mondta Karolina. – Nagyon hosszú időre.

Mikor a történet kibogozódott, Karolina így szólt: – Dicső dolgokat regéltek, regéltek, regéltek. És a barika a gonosz hentestől lelépett, lelépett, lelépett. – És megcírógatta Dorottyát.

– Nem. Zdeněk nem is gonosz. Igazán rendes srác. Arról meg nem tehet, ha ilyen a munkája, és ilyen vérengző a természete – mondta Vendulka.

– Az anyukája is büszke rá, mert Zdeněk az ő szeme fénye – ismételte el Karel a számtalanszor hallott mondatot.

– Olyan, mint te, drága fiacskám. Szakasztott olyan. Ezt még senki sem mondta neked?

– Nem túl gyakran – lódította Karel.

– Vagyis soha – bökte ki Vendulka az igazat.

– Belső sugallat szállt meg benneteket, hogy így ragaszkodtok egy idős állathoz? Megindítottátok a szívemet – mondta Karolina.

– Pedig nem is tud mindent – dűnnyögte Karel alig hallhatóan. – Azért még nem kéne levagdosni Dorottya gyapját. Meg se kérdezte tőlünk – mondta fennhangon.

– Ugye, nem árulja el senkinek, hogy Dorottya itt van? – kérdezte aggódalmasan.

– Ajkamon lakat – mondta Karolina Apolínová, és megint trillázott néhány strófát holmi nimfákról meg pásztorokról. – Ez lesz a mi kis titkunk. Nézzétek, csimotáim, én levinném őt a Ligetszépe Villába, az én kis otthonomba. Jó szívvel vendégül is látnám, ha ezzel segítenék, sajna azonban oly szűkösen vagyok, hogy egy macskát se tudnék befogadni, nemhogy ilyen tagbaszakadt birkát. Arról nem is szólva, hogy Dorottya tüstént romba döntené a nemrég kiültetett boroszláncserjéimet. Pedig mi csoda kálváriát jártam értük! Ismeritek az édes illatú boroszláncserjét?

Vendulka teketóriázás nélkül a tárgyra tért. – Hát jó! Ha Dorottya hagyja, hogy megnyirbálja, fonhatja a gyapját, cserébe viszont tessék etetni. Majd mi – és Karelra meg magára mutatott – fölírjuk, mit kell neki adni. Valamit valamiért!

- *Quid pro quo* – mondta Karolina.
- Tessék? – kérdezte Vendulka és Karel kórusban.
- Legtöbb gondot a káposzta okozza – közölte Vendulka.
- Ismerős húrt pendítesz meg, drágaságom – mondta Karolina. – Negyven fölött keservesen meg tudja gyötörni az embert.
- Hetente kétszer kell adni neki. Leheletnyit megpárolva. A belek meg a rendszeresség miatt – mondta Vendulka.
- Hát – szólt közbe Karel – hogy bírjon...
- Drága fiam, pontosan tudom, mire gondolt a kisasszony – vágta rá szaporán Karolina.
- És nem ártana, ha beszerezne a néni egy kis száraz kenyeret – mondta Vendulka.
- Nekünk már nagyon nehezen megy a kenyérszerzés, és jövő héten az anyukám orvoshoz cipel. Megvizsgálják a... a szénhidrátfüggőségemet.
- Számíthatok rá, drágaságaim. Megtöltöm majd a termoszt, kis védangyalkáim, és amikor csak bokros teendőim engedik, csatlakozom hozzátok a tündérbarlangban. Serlegből isszuk a nektárt, és áldozunk néhány cseppet az isteneknek.
- Tök jó! – mondta Karel. – Belevaló duma. És mit szlopalunk? Valami piát?
- Nem, drágaságom. Teát. – Karolina újabb strófát énekelt a nimfáiról meg a pásztorairól, aztán fölemelte a rokkáját, és nehézkesen lebaktatott a domboldalon, vissza a Ligetszépe Villába.
- Hát nem is tudom – mondta Vendulka. – Szerinted megbízhatunk benne? Flúgos az öreglány, az hét szentség.
- Tudja a nyavalya – mondta Karel. – Valahogy olyanformán flúgos, mint Havlíková néni, vagy mint Pelinkáné. Vagy mint a te anyád...

Némely dolgokról gyakran az derül ki, hogy túlságosan szépek, de nem igazak. Ilyen dolognak bizonyult Vendulka és Karel Karolina Apolínóvával kötött egyezsége is Dorottya élelmzéséről a fenyves közepén emelt nyugdíjas birkaotthonban. Ezúttal Pepík Smrčka meg a cimborája, Ota köpött bele a levesbe.

Mivel Pepík szinte bármire kapható volt, csak hogy eltűnhessen hazulról az egyre ingerültebb Vendelín szeme elől, és szombaton megúszhassa az újabb szeméttelapi guberálást Havlíková néni régi szőnyegei után, így hát kiosont a házból, és megkereste a cimboráját, Otát. Együttesen elemelték Ota bátyjának légpuskáját a szóban forgó báty ágya alól. Egyáltalán nem volt gyerekjáték előhalászni rejték helyéről a pusktát, majd pedig úgy kicsempészni a házból, hogy föl ne ébresszék a gazdáját.

Kora reggel indultak útnak. A dzsekije és farmernadrágja alá betuszkolt légpuska igencsak megnehezítette Otának a járását. – A francba, Ota! Úgy vánszorogsz, mint akinek falába van – mondta Pepík. – Mozogj már!

– Nem bírok – mondta Ota.

Vadásztúrára igyekeztek a fenyves felé. Útjuk Karolina Apolínóvá Ligetszépe Villája mellett vitt el. – A jó anyját! Mennyi szőnyeg! – hüledezett Ota. Megálltak be-

leskelődni Karolina udvarába, és meglátták a ruhaszárítót kötélről meg a platánfa alsó ágairól füzérszerűen alálógó, lassan száradó szőnyegek sokaságát.

– Nálunk is elkelve egy-két ilyen szőnyeg – mondta Pepík bánatosan. – Na gyereink, Ota. Még az erdő szélén sem járunk, pedig én piszkosul szeretnék már vadászni.

– Én is – mondta Ota, a barátja után bicegve. – Mit löjünk le?

– Akármit – mondta Pepík. – Van itt szarka meg mindenféle madár, és nyulat is láttam egyszer.

Elkezdtek hát vadászni.

Pepík rálőtt két szarkára, féltucatnyi verébre, egy feketerigóra, egy fatörzsre meg egy sörösdobozra. Mindent elhibázott. Ota célzott, és rápörkölt ugyanarra a két szarkára, öt másik verébre, a fatörzsre és a sörösdobozra, majd Jirásek gazda tenyészbikájára a kerítésen túl, egy fenyvesszéli karámban. Ő is mindent elhibázott, bár váltig erősködött, hogy a kerítésoszlopot eltalálta.

A vadászat tehát nem sokat hozott a konyhára, míg föl nem fedezték a kipányvázott Dorottyát. Az idáig apróvadra irányuló vadászat – talán a bikát leszámítva – most magasabb szintre léphetett: immár nagyvadra, legalábbis *nagyobb* vadra indultak.

– Kinek jut eszébe kikötni egy vén vadbirkát az erdő közepén? – mondta Ota, elsőként pillantva meg Dorottyát. – Hogy oda ne rohanjak!

– *Kiszúrtál egy birkát?* – ámuldozott Pepík, miután fölkapatatott a tűlevélszőnyeg borította csúszós lejtőn, és remek kilátást adó, biztonságos helyről, közvetlenül Ota vállá mögül kikandikált a kipányvázott Dorottyára. – Ő az! – mondta elfúló lélegzettel, erősen zihálva. – Ő az! Ő az! A rohadt vén bölénye!

– Ez nem bölény, Pepík – mondta Ota hitetlenkedve. – Nem látsz a szemedtől? Ez birka!

– Nagyon jól tudom, mi ez. – Pepík beóvakodott egy fenyőfa mögé. – Add ide a puskát! – Kinyújtotta a kezét. – Add már ide a puskát! – A fegyver sima, kemény tapintásától rögtön sokkal nagyobb biztonságban érezte magát. Tovább leskelődött a fenyőágak közül, és belebámult ősellensége képébe. Szíve vadul zakatolt, a lázas izgalomtól kiverte homlokát a veríték. Megdörzsölte a szemét. Szívverése egyre szaporább, izgalma egyre hevesebb lett, mikor látta, hogy Dorottya meg van láncolva.

– Beeeee – szólalt meg Dorottya, mert észrevette, hogy régi játszótársa jelent meg a színen. – Beeeee – rázta meg láncait és szőrének lelógó sárkoloncait.

– Egész jópofa birka – mondta Ota. Előrearaszolt, és kinyújtotta a kezét.

– Oda ne menj hozzá! – ordította Pepík. – Ez a világ legveszedelmesebb és legszemetebb birkája. Nekem elhiheted. Apukám birkája.

– Miért ide köti ki? – vetette föl Ota a logikus kérdést. – Ilyen messzire a háztoktól!

– Ellopták tőlünk. Vadorzók vagy birkatolvajok.

– Hogy a fenébe? – Ota kíváncsian mustrálgatta Dorottyát, semmilyen látható okot nemelve, miért akarná bárki is ellopni ezt a vén dögöt. – Á, szóval tenyészkos! – mondta fontoskodó képpel. – Az ilyen értékes példányokat szaporítani szokták.

Díjnyertes kos, ugye? – Ota lehajolt és benézett Dorottyá alá, hogy megbizonyosodjék a dologról. – Hú, milyen iszonyú sok gypja van! Semmit se lehet látni tőle.

– Lelövöm – mondta Pepík.

– Hát csak lödd – mondta Ota. – Biztos, hogy az apukádé? Különben ráfázol.

– A szeme közé durrantok – mondta Pepík.

– Menj csak közelebb hozzá – mondta Ota. – Ezzel a puskával csak akkor találod el, ha közvetlen közélről veszed célba. Odaállsz a birka elé, és a homlokához nyomod a puskacsövet.

Pepíket majd szétvetette az izgalom: vadul vert a szíve, hangosan zihálva lélegzett. Megtöltötte a légpuskát, és lassan kióvakodott a fenyőfa mögül. Roppant elővigyázatosan araszolt Ota felé, be az erdei tisztásra, halálos ellensége, Dorottyá nyugdíjas otthona felé. Dorottyá mozdulatlanul állt. Szeme a régi játszótásra tapadt, aki a fák közé betűző napfénytől hunyorogva óvatosan, végtelenül lassan fölemelte a puskát, és célba vette a birka fejét.

„Talán egy ennivaló faág, tele finom nedvekkel...” – cikázott át alkalmasint a gondolat Dorottyá agyán. Miféle új nyalánkságot kínálnak neki?

Pepík fejében oly hatalmas, mindent elemésztő vihar dúlt, hogy nem szentelhetett kellő figyelmet a meglehetősen hosszú lánctekercsre, mely Dorottyá háta mögött hevert a földön. Elkínzott agyában nem szólaltak meg figyelmeztető csengettyűk, csupán akkor, mikor már késő volt.

Lassan... rettentő lassan... még egy lépéssel közelebb. Megint egygel. Túlságosan késő! Már túlságosan messzire ért! Késő! Pepík ujjai remegve rágörbültek a puska ravaszára... Dorottyá azonban már akcióba lépett.

Ezúttal a feje búbjával találta telibe Pepíket, közvetlenül a térde alatt. Pepík térde összecsuklott, Dorottyá nyaka pedig rugószerűen rángatózott. Ha a tanterv nem terjed ki az erdészeti ismeretekre, és a gyerekek nem a közelmúltban kerítették volna sort a fák megnyesésére ezen az *Abies alba* erdősávon, az alsó ágak alighanem meggátolják, hogy Pepík túlságosan magasra szárnyaljon. Valószínűleg lehuppant volna a földre, kinyúlik Dorottyá lábai előtt, és a birka újabb rohamot intézhet ellene. Így azonban akadálytalanul szárnyalt a magasba, föl a magasságos égbe. Midőn röppályájának csúcsára ért, kitérta a karját, és közvetlenül Dorottyá fölött, jó néhány méternyire a földtől sikerült megkapaszkodnia. Úgy tapadt meg egy jegenyefenyő törzsén, mint csimpánzkölyök az anyja hátán.

Dorottyá egyszer-kétszer játékosan beleöklelt a fa törzsébe, ám a pajkos játszódásra kiszemelt toboz nem volt még elég érett, hogy lehulljon.

A légpuska némiképp eltérő röppályát írt le. Elszállt Pepík válla fölött, csattant egy jó nagyot Ota koponyáján, azután beleveszett a túlevelek forgatagába. Ota harsányan bömbölve alácsicsonkázott a lejtőn, föltápáskodott, és visszafelé kezdett kúszni, a barátja és Dorottyá felé. – Hol vagy, Pepík?

– Itt fenn – felelte egy erőtlen hang.

– Hol? – Ota a földön keresgélt.

– Itt ni!

– Nem látlak. – Ota tovább fürkészte a földet.
– Nézz föl!
– Mit csinálsz ott? Mássz le!
– Nem lehet. Nem merek... – Pepík megremegett, és még szorosabban a fatörzshöz tapadt. – Megöl a birka.

– Meg, mi? Kitelik tőle – mondta Ota komoly képpel. Aztán megélenkült. – De úgy kell neked! Te is meg akartad őt ölni. Meddig fogod odafönt tátani a szád? Nekem most már haza kell mennem. Hol a puskám? Hétfőn találkozunk a suliban.

Időközben Pepík lázas izgalma jócskán alábbhagyott, és most páni félelem fogta el: mi lesz, ha a cimborája itt hagyja? – Hé, ne menj el! Ne hagyj itt! Kérlek, Ota, ne hagyj itt!

– Muszáj, Pepík – magyarázta Ota. – Tudod, milyen az anyám, ha elkések az ebédéről. Valahogy majd csak lekecmeregsz. Hol a puska? – Ota nem tudta, mi kólintotta fejbe az imént.

Pepík ravaszága még a rémületén is túltett. – Itt van nálam, Ota. Azt kell tenned, amit mondok, Ota, különben többé nem látod a puskát. Soha az életben... és mindent elmondok az apádnak. – Amennyire a fán elfoglalt majomszerű helyzete megengedte, Pepík igyekezett világos és egyértelmű utasításokat adni Otának. Lóhalálában elugrasztotta a hentesüzletbe. Utasításai kiterjedtek Zdeněkre, Zdeněk disznóölő késére, Bohuř furgonjára, valamint a vér bőséges, jóleső patakzására a túlévelágyon.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Dorottya előjön a rengetgeből

Karel, kezében két száraz ve knivel, és Vendulka, vállán egy karton tejjel és lekvárosköcsögnyi cukorral, az országút sarkán, nem messze Karolina Apolínová Ligetszépe Villájától, Otába botlott. Karolina épp a keleti szőnyeggyűjteményét hordta be a fészerbe a tűző napról, mert félt, hogy kifakul természetes színük. Az járt a fejében, hogy behoz egy fej káposztát a konyhakertből, mikor az országút felől hangok ütötték meg a fülét.

– De sürgős valakinek! – vetette oda Vendulka a mellettük elrobogó Otának.

– Ég a feneked? – kiáltott utána Karel is.

Ota megtorpant, és nagy zihálva szembefordult velük. – Az a vadbirka ott van az erdőben. Pöff... pöff... pöff... Megtámadta a haveromat, Pepík Smrčákát, és fölkergette egy fára. Le fogjuk löni.

– Lelövitek Pepík Smrčákát? – kérdezte Karel szélesen vigyorogva. – Arra befizettek!

– Nem őt. Pöff... pöff...pöff... A birkát lőjük le. Pöff... pöff... – Percekig zihált. – Segítségért küldött. Vissza kell szereznem a puskámat, és szólnom kell Zdeněknek a

hentesnél. – Tovább fújtatott. – Aztán kinyírjuk a dögöt, de ki ám! – Az ifjú vadász tovaimbolygott az országúton, levegőért kapkodva, és magában azt motyogva: – A puskám, a puskám, vissza a puskámat. Muszáj visszaszereznem a puskámat.

– Lelővik! – mondta Vendulka, majd pedig: – *Lelővik?* – Futásnak eredt, épp midőn Karolina Apolínová, meghallva a két ismerős hangot, kilépett a kapun.

– Nesze, fogd meg! – Karolina egy káposztafejet nyomott Karel kezébe. – Mindjárt sejtettem, hogy az én nemes lelkű pásztorom és pásztorlánycám van itt. Ma nyersen is megeheti, csigástul, mindenestül. Rosszullét környékez, ha az egész ház főtt káposztától bűzlik. A nyers káposzta ugyanolyan előnyös a bélműködés szempontjából. Tapasztalatból tudom.

– Megtálták Dorottyát! – kiáltotta Karel, és mintha csak bedobást hajtana végre a partvonalról, visszahajította a káposztát Karolinának. – Halálos veszélyben van!

– Ó, egek! – sóhajtott Karolina. – Szóval ezért a nagy ribillió. – Átdobta a kerítésen a káposztát, és csatlakozott Karel és Vendulka futóversenyéhez, föl a domboldalra, a fenyves felé.

Vendulka lett a győztes. Mivel ő kimaradt a káposztadobálós játékból, remek startjával tetemes előnyre tett szert a többiekkel szemben. Másodiknak Karel futott be. Karolina Apolínová gyenge harmadikként ért célba. Mire a második és harmadik helyezett beérkezett, Vendulka már fölfegyverkezett egy hosszú, egyenes gallyal – a kis erdészgyakornokok hagyták hátra –, és Dorottya segítségével javában igyekezett lepiszkálni a fáról az elvetemült csimpánzkölyköt.

– Te undorító, ocsmány féreg! – Vendulkát annyira elöntötte a düh, hogy korábban sosem használt, az édesanyjától hallott szavakat vett a szájára. Döf, döf, döf. Dorottya fölágaskodott a fatörzsre mellső lábaival, és sóváran bámult fölfelé, zihálva, kilógó nyelvvel. – Te anyámasszony katonája! – üvöltötte Vendulka. – Olyan leckét kapsz tőlem, hogy holtod napjáig megemlegeted! – Megbökdöste Pepík testének lágyabb részeit. – Jössz le onnan! Jössz le rögtön!

– Hagyd a francba! Hagyd a francba! – üvöltötte Karel, miközben fölkapaszkodott a csúszós lejtő utolsó méterein.

– Dehogy hagyom! – kiáltott Vendulka, és tovább bökdöste a jegenyefenyő lakóját. – Bekergetem ezt a taknyos férget Dorottya óljába, aztán megkötözöm, és lesz nemulass! De előbb hadd bökdössem még egy kicsit! – Sikerült följebb kúsnia a fatörzsön, hogy hatékonyabban bökdöshessen.

Pepík szájalmasan rikoltozott: – Segítség! Segítség! Segítség! Ne-ne-ne-ne, ne csináld már, ez fáj, segítség, segítség! – Jól tudta persze, hogy nincs sok választása. Ha elengedi a fát, és lezuhan a megvadult lány és baljós képű barátja kezei közé, darabokra tépik. Vagy ha elengedi a fát, és lezuhan, akár a kő, Dorottya lábai elé, akkor a birka tapossa péppé.

„Az erőnlétem nem az igazi”, gondolta Karolina, ahogy nagy ügyyel-bajjal fölkapaszkodott az utolsó métereken, és kilépett a rengetegből a tisztásra. „Ez nem maradhat ennyiben.”



Ferkovics József munkái

Pepík valamelyest megkönnyebbült, amikor megpillantotta Karolinát. A verseny kissé koros harmadik helyezettjének legalább jóindulatú az arca. – Segítség! – nyikorogta gyámoltalanul. – Tessék nekem segíteni!

– Még hogy segítse-e-ek? – bömbölte Karolina. – El, átkozott folt! – Egy régi színdarabból jutott eszébe ez a sor. Ő is marokra fogott egy jó hosszú gallyat, és betársult Vendulkához bökdösni. – Hú, a rézangyalát, micsoda pazar móka! – lelken-dezett.

Pepík sutba dobta az óvatosságot. Nem volt vesztenivalója. Azok négyen odalent pillanatokon belül kegyetlenül ellátták volna a baját. Kevés helyesebb döntés született meg benne ma délelőtt, mint most: macskaugrással alávetette magát egy puhának és mélynek remélt tűlevélkupacba. Bukfencezve hempergőzött lefelé, egyre távolabb Dorottya fejének és patáinak, meg a két nőszemély döfködő karóinak hatósugarától. Ezúttal a szerencse is melléje szegődött. Szörnyű megpróbáltatásai után végre biztonságosan a talpára állhatott. Káromkodott egy jó szaftosat, aztán elindult lefelé a domboldalon – a város, Ota, Zdeněk, kivált pedig Zdeněk disznóölő kése felé.

Cselekvésre, mégpedig villámgyors cselekvésre volt most szükség. – Meg kell mentenünk! – nyilatkozta ki Karolina. – Meg kell mentenünk az áldott báránykát.

– Heteken át mást se csináltunk, csak Dorottyát mentettük. Ha kilenc élete van, akkor is eleget élt már – mondta Karel.

– Ne add föl! Érzem a csontjaimban, hogy a gondviselés ránk mosolyog. A mai napra azt írja a horoszkópom: legyen résen, mert beüt a szerencse. Vagy az istennyila? Mindenesetre valami nagyszabású – mondta Karolina.

Vendulka lehuppant a földre. – Most mit tegyünk? Egyáltalán tehetünk még valamit? Hova vihetnénk? Már mindenhol volt – mondta bánatosan. Megsimogatta Dorottya fejét. – Szegény öreglány – dünnyögte.

– Tessék? – kapta föl a fejét Karolina.

A szegény öreglány bégetéssel fejezte ki, mennyire örül, hogy foglalkoznak vele. Határozottan ínyére volt a mókás délelőtt.

– Dorottyát el kell rejtenuk Karolina néni fészerebe. Addig legalábbis, amíg ki nem találunk valami jobbat – szólalt meg Vendulka.

– Tessék? – mondta Karolina – Értem már. Viharban bármely kikötő megteszi. Reménykedjünk, hogy nem érnek ide a haramiák, mielőtt kitakarítom a fészert. Látátok, mennyit fáradtam a szőnyegeim pucolásával. Csülökre! – kiáltotta. – Bedesz-kázzuk a bárka fenekén a léket, megvárjuk, míg elvonul a vihar, aztán iszunk egy csésze finom herbateát. – És megindult lefelé a domboldalon, rá-rázendítve kedvenc áriájára a nimfákról meg a pásztorokról.

Zdeněket nem találták a mészárszékben. – Szombaton nem dolgozik. Amíg tart a futballévad – mondta Paroubek úr, a hentes. – Nyilván még odahaza horkol az ágyában.

– Talán az ágyba is magával viszi a henteskését? – kérdezte Pepík, elkerekedő szemmel csodálkozva rá a késkészletre, amely a mézárós derekán himbálózott. Nem kéne-e kölcsönkérnie egy kést Zdeněk számára?

– Tessék? – mondta Paroubek úr.

– Sajnálom, fiúk – mondta Jenda, Zdeněk anyukája Pepíknek és Otának. – Bohušnál van, a barátjánál. Segít ledukkózni Bohuš nagymamájának autóját, meg fölászni a kertet. Az én kisfiam bárkinek bármit megtesz. Az én Zdeněk fiam! Kértek túróslépényt, gyerekek? Most sült ki. Zdeněk imádja!

A két jó barátot Bohuš különálló kis háza előtt találták. A napon üldögéltek, ketten ittak egy üveg sört, és igencsak el voltak szontyolodva. A focicsapatból három játékoszt ágnak döntött az influenza, további négyen pedig még a korábbi meccseken szerzett sérüléseiket nyögtek, emiatt aztán törölték a délutáni mérkőzést.

– A meccsnek fuccs, haver – mondta Zdeněk. – Mit csináljunk?

– Szlopáljunk! – felelte Bohuš. – Csúszik, haver?

A Pepík és Ota hozta hírek fölviannyozták és lázas munkára ösztönözték őket. Röpké huszonöt másodperc alatt kitolattak az utcára Bohuš furgonjával. Raszputyin, Berlioz, Pepík meg Ota hátul, a ponyva alatt utazott, Bohuš, Bohuš 22-es kaliberű puskája, Zdeněk meg Zdeněk kése pedig a kocsi elejében. Sajnos kiürült a tank, jó tíz percbe telt, mire gumicsövön áttöltöttek pár liter benzint Bohuš nagymamájának özőnvíz előtti autójából. Végre elindulhattak.

Minden második percben meg kellett állniuk, hogy Zdeněk kiszálljon, a furgon hátuljához ballagjon, bedugja fejét a ponyva alá, és további útmutatásokat kérjen Pepíktől és Otától. De azért mindnyájan élvezték a gyors furikázást a város utcáin.

– Hű, hogy ez a Bohuš milyen piszok jól vezet! – mondta Ota, amikor milliméterekkel kerülték el Vodička atyát, pontosabban a tisztelendő úr Hondáját, amint kihajtott a templom udvaráról.

– Ámokfutók! Ámokfutók! Brigantik és ámokfutók! – Vodička atya hosszasan túlkölt, kihajolt az autójából, és öklét rázva osztotta az áldást.

– Elkapjuk a birkát. Elkapjuk a birkát. Elkapjuk a birkát! – ismételte Pepík, hangjában kéjes vidámsággal, arcán kéjes örömmel.

– Azanyát! Csikorognak ám a kerekek! Tisztára mint az autóversenyen – mondta Ota, amikor szabálytalanul vettek be egy kanyart, és a hirtelen fékezéstől Raszputyin és Berlioz ráesett Pepíkre.

Zdeněkék előtt álltak meg. A fiú néhány szót váltott az édesanyjával. Jenda épp a betonút repedéseit gyomtalanította. – Nem, anya. Nincs szükségem gyapjúsapkára. Bohuš anyukája megkért, hogy vigyük el a szemetet. – Aztán bedugta a fejét Pepíkhez, Otához meg a kutyákhoz. – Minden oké?

Újabb két-három megállás és ponyva mögé kukkantás következett. Zdeněk utolsó kérdése így szólt: – Jó felé megyünk? – Jó felé mentek. Kavicsokat fölverve, sarat fröcskölve, csikorgó kerekkel álltak meg Karolina Apolínová háza, a Ligetszépe Villa előtt. Mindent hipp-hopp – pontosabban kilenc perc alatt – kicsomagoltak és

összeszereltek, utasításokat adtak egymásnak, és harsány jó kedvvel, dobogó szívvel indultak tovább a fenyves felé.

– Elfelejtettem lőszert hozni – mondta Bohuš Zdeněknek, és megütögette kockás vadászubbonya zsebeit.

– De a késem itt van – mondta Zdeněk, és a csípőjére paskolt.

Raszputyin és Berlioz a boldogság hetedik mennyországában érezte magát. Hajdani nyulak, kecskék és mindenféle élőlények szagát szimatolták, melyek egykor ezeken a dombokon futkároztak. Gazdáik akármilyen hangosan, erélyesen vagy durván hívogatták is őket, a két kutya azt tette, amihez éppen kedve szottyant. Három nap is bele fog telni, mire a holtfáradt Raszputyin hazatalál Zdeněkékhez. Még hosszabb időbe telik, míg a holtnál is fáradtabb Berlioz végül Karolinánál köt ki, és állandó lakosként jelentkezik be a Ligetszépe Villába. Ám ezek csupán nyúlfarknyi idők ahhoz a hét hónapoz képest, amelyet Ota bátyjának légpuskája fog emberi szemek előtt rejtve eltölteni, és utána sem a megfelelő kezekbe kerül majd vissza.

– Nincs meg! – üvöltötte Pepík. – Elvitték? – kérdezte szinte sírva. – Ellopták... Nincs meg, nincs meg, nincs meg! – És keserves zokogásra fakadt.

– Nesze, öcsi, itt a zsebkendőm – mondta Zdeněk jólelkűen.

– Én tudom, ki járt itt – mondta Ota. – Az a rusnya szőnyeges banya!

– Tessék? – kérdezte Zdeněk. – Hé, Raszputyin! Raszputyin! Idejön a kutya!

– Hát persze – mondta Pepík –, hogy ő volt az. Ő is itt volt, és bökdösött.

– Hogyhogy? – kérdezte Zdeněk. – Raszputyin! Hozzám, Raszputyin! Ide! Raszputyin! Raszputyin! Raszputyin! Raszputyin!

– Tuti, hogy nála van a birkánk. Gyerünk, Zdeněk. Én tudom, hol lakik. Ott, ahol a furgont hagytuk. Abban az öreg házban. Én tudom. Nála van a birkánk, az hétszentség. Megvan a késed, Zdeněk? Megvan a késed?

Mindannyian – Raszputyin és Berlioz kivételével – becsörtettek a fák közé. Aztán a domb túloldalán továbbcsörtettek. A birkavadásztól fölhevült Zdeněk, Bohuš, Pepík és Ota jó ideig teljesen megelégedett Raszputyinról és Berliozról.

– Jé! Patanyomok! Ott ni! – Zdeněk haladt az élen, és a többiek is mind nyomok után kutattak. – Ott vannak a nyomok, ni! – üvöltötte Zdeněk, és előre mutatott. Csakugyan jó néhány nyom látszott a földön, mivel Karolina Apolínová egész láda fejes káposztát diktált bele Dorottyába, egy részét leheletnyit megpárolva, egy részét nyersen. Pepíknek igaza volt. A nyomok a Ligetszépe Villa kapujához vezettek. De nemcsak a kapuhoz, hanem tovább is, be az udvarra.

– Ott tartják bent! Ott bent! Ott bent! – Pepíkben tetőzött az izgalom.

– Úgy ám, Zdeněk – mondta Ota. – Vedd csak elő a késedet. A birka itt van valahol.

– Óóóóóhhh... – tört elő Pepíkből egy hosszú, elragadtatott sóhaj. Milyen közel! Milyen hihetetlenül közel...!

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Dorottya az élen, nyomában a többiek – és ami ezután történt

Vendulkának és Karelnak határozottan ízlett a herbatea meg a korpás keksz, amivel Karolina megkínálta őket. Most, hogy Dorottya biztonságosan be volt zárva a fészerbe, úgy érezték, kiérdemelték egy rövidke pihenőt, mielőtt megterveznék a következő hadmozdulatot. A nagy ricsaj és csörömpölés, amit Zdeněk, Bohuš, Pepík és Ota, valamint a fegyverek és a kutyák csaptak, rég elvonult a fenyves felé. Karel már kiengedte a levegőt Bohuš furgonjának egyik hátsó kerekéből. Éppen azon tanakodott, vajon a biztonság kedvéért nem kéne-e a másik három kereket is kezelésbe vennie, amikor kopogtatás hallatszott a bejárati ajtó felől.

– Kérem szépen, megkaphatnám a birkámat? Megfizettem érte – mondta Zdeněk, majd hozzátette: – Kérem, Karolina néni –, mivelhogy először is jól nevelt gyerekek volt, másodszer pedig megismerte Karolinát; Zdeněk mamája gyakran varrt jelmezeket a színjátszó társulat számára.

– Haja szála sem görbülhet a szent állatnak! – Egy pillanatig Karolina nem ismerte meg Zdeněket. Kiterjesztett karral torlaszolta el az utat Zdeněk, valamint a kilátást Karel és Vendulka elől, akik mögötte álltak.

– Nem is kell, Zdeněk! Nem is kell! – bömbölte Pepík. – A hajszálaid persze, hogy nem bántod, hiszen rögtön a torkának ugrasz!

– A birkámért jöttem – ismételte meg Zdeněk roppant udvariasan.

– Az ő birkája – sietett a segítségére Bohuš, és közben egyik válláról a másikra rakta át a puskáját.

– Képes volnál lelőni egy védtelen öregasszonyt? Hát rajta, lőj csak! – rendelkezett Karolina. – Hadd lássuk, mit szólok hozzá!

– Lődd le, Bohuš! Lődd le! Azt mondta, lelőheted, Bohuš! Azt mondta! – zajongott Pepík, és teljesen kiment a fejéből, hogy otthon maradt a puskához való lőszer. – Ha lelőtted, elkapjuk a birkát is.

– Én csak a birkámért jöttem – mondta Zdeněk. – Kérem, Karolina néni – eszedett. – Nem akarok a terhére lenni. – Gejzírként tört elő belőle a jó modor, melyet lankadatlan szorgalommal csepegtetett belé az édesanyja.

Zdeněk hangja valahogy ismerősen csengett Karolinának. – Á, hiszen ez Zdeněk! Zdeněk bizony – mondta, és lebecsátotta a karját. – És hogy van szegény édesanyád?

Ennyi untilg elég volt Vendulkának: ösztönösen megérezte, hogy Dorottyanak azonos mód befellegzik, mihelyt Karolina és Zdeněk közt baráti szálak szövődnek.

– Te kis szarjankó! – üvöltötte, majd Karolinát és Zdeněket megkerülve kirozott a verandára, hogy leszámoljon Pepík Smrčkával. – Á! Szóval lejöttél a fáról, te gyilkos! Ocsmány gyilkos! – tette még hozzá a nyomaték kedvéért. Fölkapta a keze ügyébe eső kerti gereblyét, és derekasan csépelni kezdte Pepíket.

Karel sem akart kimaradni a jóból, netán a partvonalról kibicelni, ezért ő meg Otát vette kezelésbe. Zdeněk, Bohuš és Karolina egyesített erejére volt szükség, hogy

ideiglenesen elcsituljon a viszály. Szerencsére Zdeněk zsebkendője még Pepíknél volt, nem kellett hát másikat kölcsönkérnie. Zdeněk ismét rátért a tárgyra. – Kérem, Karolina néni, megkaphatnám a birkámat?

– Az ő birkáját – mondta Bohuš.

– Miféle birkát? – érdeklődött Karolina.

– Az anyukámnak szánom – mondta Zdeněk.

– Háziállat anyukádnak? Meghatóan kedves ötlet.

Zdeněk igyekezett igazat mondani: – Olyasmi.

– Az anyukája nagyon fog örülni – kontrázott Bohuš.

– Milyen aranyos és kedves tőled, Zdeněk. Nem véletlenül hallani rólad csupa jót a városban – mondta Karolina.

– A birka a miénk, Karelé meg az enyém. Neked semmi közöd hozzá – mondta Vendulka. – Jobb lesz, ha távol tartod a mocskos mancsodat a birkánktól!

– Úgy ám, kopj le! – mondta Karel. – Ne hallgasson rá, Karolina néni. Esze ágában sincs háziállatot adni a mamájának! Meg akarja ölni! Azt forgatja a fejében!

– Szegény anyukáját? – kérdezte Karolina. – Csak nem? Úgy tudom, ezt tiltja a törvény.

– Dorottyát akarja megölni. A birkát, Karolina néni – mondta Karel.

– Fiúk, fiúk, fiúk! – mondta Karolina. – És leány! Miként kerültem én ebbe a kelepcebe?

– Én megvettem – jelentette ki Zdeněk. – A kutyámnak és a mamámnak.

– Igenis a mi birkánk – mondta Vendulka. – Havlíková néni nekünk adta, minket bízott meg a gondozásával.

– Miféle birkáról csépelitek itt a szót? – kérdezte Karolina.

– Kérem, Karolina néni, én csak a birkámat akarom – mondta Zdeněk.

– Az ő birkáját – visszhangozta Bohuš, enyhén sérelmezve, hogy kirekesztik a társalgásból.

– Hétszentség, hogy itt van náluk – mondta Pepík, és Otával kettesben próbáltak Karolina mellett és alatt besurranni a házba. De nem voltak elég gyorsak.

– *Kotródtok ki innen!* – Zutty, zutty és még egy zutty a kerti gereblyével.

– Az idős hölgy az ő gyengéd gondoskodásukra bízta a bárányt. Ő a szemük fénye – mondta Karolina. – Ha nem tévedek – tette hozzá.

– Én megfizettem érte, Karolina néni – mondta Zdeněk. – A saját pénzemmel.

– A saját pénzével – visszhangozta Bohuš.

– Zdeněk megfizetett érte – szólt Ota. – Ha meg akarja ölni, joga van hozzá. – Semmilyen törvény... aúúúúú! – akasztotta meg a gereblye a kölyök jogi érvelését.

– Ő igenis gonosz! Gonosz, gonosz, gonosz! Veszett és gonosz...

– Ne merészeld gonosznak nevezni Karolina nénit, te... te... te görény! – Vendulka a gereblyével újabb rohamot intézett Pepík ellen.

Pepíknak sikerült kitérnie a súlyosabb ütlegek elől. – Vad, vérszomjas és gonosz! Tétőtől talpig! Egy kutyát is széttépné a rusnya birkája!

– Hé, Raszputyin! Raszputyin! Raszputyin! – kiabált Zdeněk, mert hirtelen eszébe jutott a kutyája.

– Olyanok a fogai, mint a borotva, és ragályos beteg – mondta Pepík.

– Nincs is semmi baja. Fogai meg egyáltalán nincsenek! – vágott vissza Karel.

– Igenis ragályos beteg! Mocskos és ragályos! – mondta Pepík.

– Hazugnak mered nevezni a barátomat? – vijjogta Vendulka, és ismét munkába vette a gereblyét.

– *Pofa be!* – rendelkezett Karolina. Síri csend támadt, a lehető legalkalmatlanabb pillanatban.

– Beeeee! – szólalt meg Karolina fészere jó hangosan.

– Ez ő! Ez ő! *Ez ő! Ez ő! Megvan!*

Pepík élre tört. – Élő a késéddel, Zdeněk! Kapd elő! Nyomás, Zdeněk! Öld meg! Öld meg!

– Beeeee! Beeeee! – harsant föl ismét. Kivágódott a fészert ajtaja, és az elővigyázatlan, feledékeny és rettentően izgatott Pepík egy heves öklelés folyamánként átzúgott a levegőn, és jó nagyot nyekkenve elterült egy akácfa tövében. Ezután Ota került – első ízben, mintegy beavatásként – testi érintkezésbe Dorottyával. Bohuš tátott szájjal bámulta Dorottyát, és puskáját szorosan a mellkasához ölelte. Zdeněk vadul előrelendült, hogy nyakon csípje a birkát, mely végtére is az övé volt – hiszen tisztességesen megfizetett érte... Vendulkának sikerült eltörnie a gereblye nyelét, amint odaszózott egy retteneteset Pepík ülepére, majd árnyalatnyival kisebbet Dorottyára, és nagyot rikoltott: – Menekülj, Dorotya! Minden birka mentse az irháját! – Karel példáját követve ő is Zdeněk nyakába ugrott, míg az le nem rázta őket magáról.

Ezalatt Dorotya körbenyargalta a házat és a kertet, búcsúpillantást vetett a barátaitól és ellenségeiből köpülődő csoportosulásra, majd szaporán tovaügetett az országúton, vissza a város felé. Karolina fennhangon megszólalt: – Mi az ördögöt követtem el? Mivel érdemeltem én ki mindezt? – Majd azzal folytatta: – Hát még most sem fogta föl ez a szerencsétlen, hogy vegetáriánus vagyok? – Aztán ezzel: – Hét évembe került, mire fölneveltem azt a csodálatos vörös fuksziát!

Zdeněk durván káromkodott, és azt üvöltötte: – KAPJÁTOK EL!

Bohuš is káromkodott, és a furgonhoz rohant.

Pepík még jajgatott egy kicsit, káromkodott, majd fölugrott a furgon hátuljába.

Mivel mindenki káromkodott, Ota is megeresztett egy cifrát, aztán elbődült: – Megvan a késed, Zdeněk?

Karel káromkodott, és arra gondolt, hiba volt nem leengedni a furgon másik három kerekét is. Elindult ő is az országúton, Dorotya és Vendulka után.

Karolina Apolínová előrángatta bringáját a fészert hátuljából, egy rakás régi szőnyeg alól, elcsúszott Dorotya friss potyadékán, káromkodott egy sort, föltápászzkodott, nyeregbe pattant, és friss kertitrágya-illatot árasztva elnyargalt a város felé Dorotya, Vendulka és Karel nyomában.

Megbokrosodott birka ámokfutása a hipermarketben – ez volt a Dorottyáról szóló második, egyszerűen utolsó újságcikk címe. Ezúttal sem taksálták különösebben nagyra az olvasóközönség érdeklődését a birkák világa iránt, nem láttak hát okot az esemény kimerítő taglalására. Ámde az eset tanúiban Dorottya hatványúdal nem mindennapi érdeklődést, sőt némelyekben csipetnyi fájdalmat is keltett.

Történetesen ezen a szombat délelőttön a Megaszatócs Centerben volt szinte mindenki, aki a néhai Havlíková néni halála óta így vagy úgy érintkezésbe került Dorottyával.

Vendulka, Karel és Karolina csupán egy-két pillanattal érkezett korábban, mint Zdeněk, Bohuš és Ota, akiket késleltetett – bár nem sokáig – a furgonon végzett kerékcseré. Zdeněk és Bohuš jó néhányszor gyakorolta a kerékcserét, hiszen autóversenyzők szerettek volna lenni: arról álmodoztak, hogy egy szép napon ők is indulhatnak a Forma-1-en.

Dorottya persze korábban érkezett a Megaszatócshoz a szereplőgárda összes többi tagjánál.

Boháčekné és Hrdličká né a kenyeres polc két átellenes oldalán álldogált, türelmesen várva, hogy lecsaphassanak az árura, mihelyt Mrázek úr, az üzletvezető kijön, hogy leárazza – akár ötven százalékkal is – az előző hétről megmaradt kenyeret. Nem szóltak egymáshoz, még a tekintetüket is elfordították, bár mindegyikük váltott – jóllehet külön-külön – néhány szót Pelinkánéval, mikor a tanárnő elbicegett mellettük a bevásárlókosarával.

– Hihetetlen, ebben a félévben mennyire ráncba szedte a mi Karlíkunkat a tanárnő, pedig elég baja lehet a lábával! – mondta Boháčekné.

Pelinkáné ugyan fikarcnyi javulást sem észlelt Karel Boháček magaviseletében vagy szorgalmában, de azért minden dicsérő szónak örült.

Hrdličká né szájából nem patakzottak dicsérő szavak. – Remélem, nem haragszik, amiért megírtam, hogy szeretnénk, ha Vendulka másik osztályba kerülne át – mondta Pelinkánének. – Örömmel látom a bokáját, és egyáltalán, ha nem veszi zokon.

Mrázek úr csak nem akart kirukkolni a csökkentett kenyérárakkal. Üzleti megbeszélése Vendelín Smrčkával a vártnál tovább tartott. – Nincs szükségem a telkére. Legalábbis most nincs, Smrčka úr. Rosszul megy az üzlet. Mióta az utca túlsó végén megnyílt a Döbbenetes Diszkont, harminc-negyven százalékkal esett vissza a forgalmunk. Közönséges rablás, amit az a pasas csinál. Hacsak nem enged a telek árából, Smrčka úr. Hiába, pang az üzlet... – csóválta a fejét Mrázek úr.

Vendelín kitekintett Mrázek úr irodájának ablakán. Kissé megvigasztalta a felesége, Mária látványa, amint egyik luxuscikket a másik után hajigálja a bevásárlókocsiba. Vendelín megborzongott.

Jenda, Zdeněk anyja komoly beszélgetésbe merült Vodička atyával. Az öreg pap, aki egy üveg kisüsti borovicskáért ugrott be a Megaszatócsba, annyira beszorult a levek és a paradicsomkonzervek közé, hogy lehetetlenség volt megszabadulnia az asszonytól.



Kumbegyesi Ferenc munkája

– Én a családi légkört és a nevelést hibáztatom, tisztelendő úr. Azzal van baj. A légkörrel meg a motoros járművekkel, és az erőszakkal meg a késekkel meg a lőfegyverekkel. Ó igen, és a pornográfiával. Az ember nem érzi magát biztonságban, rettegve fekszik az ágyában, és várja, hogy mikor törnek rá. Zdeněk fiamnak is mondtam... ugye ismeri a kisfiamat, hát persze, hogy ismeri... nála szófogadóbb gyerekről nem is álmodhat egy édesanya...

– Büszke lehet rá, asszonyom, de nekem most már...

– Sokkal jobban érzem magam, köszönöm, tisztelendő úr – mondta Jenda. – Az is segít, hogy köthetek. Bátran szembe kell néznünk a tényekkel, ezt nálam jobban senki sem tudja. – Jendának sikerült egy halvány kis mosolyt kisajtolnia magából.

A halvány kis mosoly, mintha távirányítót kapcsoltak volna be, varázsütésre le-törlődött az asszony arcáról, mihelyt Vodička atya vállá fölött, az üzlet bejáratában megpillantotta teljes életnagyságban az ő zord napjainak fénysugarát, Zdeněket a gyönyörű szőke hajával, ami most meglehetősen borzasnak látszott. Az a helyes arca tele volt vérvörös csíkokkal. Zdeněk késsel hadonászott, és torkaszakadtából üvöltött: – Kapd be a... – Egy negyedik szó is elhangzott, de irgalmas módon elnyelte a tucatnyi fölboruló bevásárlókocsi csörömpölése, ahogy Karolina Apolínová berobogott közéjük a bringáján.

Miközben Dorottyia az út közepén a megboldogult Havlíková néni kertje és háza felé ügetett, öt autót, négy biciklit, egy motorkerékpárt és az Őstermelők Szállítási Egyesületének teherautója kötött ki az árokban vagy a járdán. Vendulka és Karel csak nehezen bírt lépést tartani a birkával. Karolina kénytelen volt lemaradozni, és elsősegélyt nyújtani néhány kisebb baleset károsultjának. Zdeněk és csapata annyira elkeveredett, hogy nem utolérni, de még megpillantani sem bírták Dorottyát, csak a Megaszatócs közelében. Mindez amiatt történt, mert Bohuš nem tudta követni Zdeněk útmutatásait.

Dorottyia egy pillantást vetett a pusztításra, melyet Vendelín az ő egykori otthonában végzett. Utálkozva bégetett egyet, majd toványargalt, éppen abban a pillanatban, amikor Karel följe hajolt volna, hogy kötelet hurkoljon a nyakába.

– Megint hagyta elmenni! – üvöltötte Vendulka. – Hé! Add már ide, te balfácán!

– Késő – mondta Karel. – Meglógott. Jesszusom! A Megaszatócs felé tart. Jaj, ne! Istenem, kérlek, ne engedd!

A furgonon utazó négytagú társaság akkor pillantotta meg Dorottyát, amikor Bohuš – Zdeněk útmutatása nyomán – szédületes tempóban átvágott a hipermarket parkolóján, így rövidítve le a visszautat a főútvonalra. Két kereszteződéssel korábban ugyanis valahogy letévedt a főútról.

– Birka! Birka! Birka! – Zdeněk csak mutogatott, zihálva szedte a levegőt, és a késéért kapdosott, miközben hátul Pepík, a platóról kihajolva, már harmadszor rókázott. Hiába, nem bírta a gyűrődést. Bohuš a Megaszatócs bejárata előtt állította le a furgont.

Odabent, miközben a hangszórókból ragacsos, agyrohasztó zongoraakkordok áradtak, a dráma a csúcspontjára ért.

Dorottya gyors bemelegítő kört futott az üzlet polcsorai között. Senki sem állította meg. Ha tekintete senki másra nem akad meg, csak közeli barátain: Vendulkán, Karelón, Karolinán, sőt akár Zdeněken is, a dolog talán ennyiben marad. Sajna azonban Pepík, Ota és Vendelín látványa, nem is szólva Pelinkánéről és Vodička atyáról, úgy hatott a birkára, mint bikára a rongylebegtetés. Dorottya éppen akkor látott munkához, amikor Pepík elordította magát: – Kapd elő a késed, Zdeněk! Megvan a vén bölény!

– Haja szála sem görbülhet! – harsogta Karolina Apolínová tisztítószerek és mosóporok mögül előugorva, halálra ijesztve a tisztelendő urat.

– Álomban sem jutna eszembe ilyesmi, drága hölgyem – mondta Vodička atya.

– Kapd el! Ott van, ni! – üvöltötte Pepík, elszáguľdva a *Kekszek és aprósütemények* föliratú polc mentén. Nem annyira Pepík talált rá Dorottyára, inkább Dorottya órá. A birka nemtörődöm módon lesunyta a fejét. Tökéletesen időzített mozdulatokkal lágyan megemelte a fiút, és fölropította a *Mirelit borsók* ormára, aztán a tetejébe küldte Otát is.

Pelinkáné fölsóhajtott: – Atyavilág! –, majd sérült bokájával kinkeservesen fölkapaszkodott az akciós krumpli tízkilós zsákjainak kupacára.

– Beee – mondta Dorottya, és végyszakozó szemmel nézett föl Pelinkánéra.

Dorottya nem annyira Jendát, inkább Jenda bevásárlókocsiját rohamozta meg. Néhány luxuscikket – többek közt öt üveg izlandi áfonyalekvárt – hetekkel később bányásztak elő a fagyasztott csirkék alól.

Dorottya hibátlan ütést vitt be Vendelínnek, aki midőn megismerte ellenfelét, kinyilvánított üdvözlését. Vendelín a 2-es pénztár mellett, az alhastáji részén fogadta Dorottya teljes erővel kinyilvánított üdvözlését.

– Összelapította a kenyereimet! Most aztán fizesse is ki! – mérgelődött Boháčekné, miután Vendelín végigsöpört a pénztárpulton. Mrázek úr új vonalkód-leolvásója nem észlelt kódként értékelhető csíkokat Vendelín hasán.

Vodička atya csatlakozott Pelinkánéhoz. Alig huppant rá a krumplihegy tetejére, máris lecsavarta a borovicskás – vagy ahogy ő hívta: borovicskaskás – üveg kupakját, ám Pelinkáné kikapta a kezéből, mielőtt a tisztelendő atya meghúzhatta volna. – Hadd igyak belőle egy kortyot, drága asszonyom! Holnaptól kezdve új életet élek, Isten az atyám. Belátom, hogy az alkoholvás durva materializmus. Szellemi életet kell élni.

– Milyen derék fiú! Nincs párja! – közölte Zdeněk mamája a *Gyümölcskonzervekkel*. – Kétéves korára bilire szokott! – kiáltotta be a *Papírtörülközők és toalettpapírok* közé. – Az én Zdeněk fiam valóságos ezermester! – Erről már a *Pípereszappanok és fogkefék* értesülhettek. – Hogy van, Karolina? Hívjon ám föl, ha valamit varrni kell a színdarabjaihoz!

Mrázek úr mekegett, mint a kecske, a személyzet pedig megérdemelt szünetet tartott a vevők kiszolgálásában. Mrázek úr olyan keveset fizetett nekik, hogy legtöbbször boldogan tette karba a kezét, és nem kis élvezettel figyelte a fejleményeket.

Vendulka újabb gereblyét talált a *Kerti szerszámok* részlegében, és most elszántan iparkodott Pepiket és Otát mélyhűtött állapotban tartani.

– Teszed vissza rögtön azt a ruhaszárító kötelet, Karel! Tudom, hogy nem fizettél érte! – kiáltotta Boháčekné.

Levesek, gyümölcs-, lekvár-, hal- és egyéb konzervek borultak le és gurultak szanaszét, hallatlanul érdekessé és veszélyessé téve a hajszát, ami, ahogy illik is, a hipermarket túlsó fertályán, a húсарuk pultja előtt ért véget.

Dorotyya kifogyott az időből, a térből meg a szuszából.

A támadásra kész Zdeněk és Bohuš, késüket markukban szorongatva, birkacsítító hangokat bocsátottak ki összeszorított fogaik között: – Okos birka! Okos birka! Nem ugrál a birka! Szépen helyén marad a birka! – Dorottyát beszorították egy sarokba, ahonnet csupán egyetlen irányban vezetett kiút – ömellöttük. Karolina Apollínóvát is ugyanabba a sarokba szorították be, és Dorottyához csak ömellel elhaladva férközhetek hozzá. Karját oltalmazón az állat elé terjesztve, Karolina fölkiáltott: – Egyetlen szőrszála sem görbülhet meg, de az enyém sem! – Zdeněknek és Bohušnak el kellett haladnia Karel mellett is, aki időközben sövénynyíró ollóra cserélte a ruhaszárító kötelet. Vendulka is ott volt a gáton. Aznapi harmadik gereblyéjével fölfegyverkezve az imént hagyta sorsára Pepiket és Otát, betuszkolva őket a mélyhűtőbe, temérdek borsos zacskó közé.

Vajon ki lett volna a dicső viadal győztese?

Nem tudhatjuk meg már soha.

A barátai által védelmezett, ellenségei által azonban semmilyen értelemben le nem győzött Dorottyának egyszer csak elege lett az egészből. – Beeeeeeee ...– bégette el magát utoljára, aztán csöndesen leült, oldalára fordult, és kilehelte a lelkét.

– Vége van! Kipurcant! – kiabált Karel és Vendulka kórusban. Szeretett birkájuk fölé hajoltak, és zokogtak. – Te ölted meg, Zdeněk! Most boldog vagy?

– Még hogy én! – tiltakozott Zdeněk. – Eszem ágában sem volt.

– Van orvos a helyiségben? – rikoltotta Karolina. Lehajolt, hogy megállapítsa, van-e értelme szájon át lehelni életet a birkába. A dráma többi szereplője is köréjük tódult. Suttogó szavakat váltottak.

– Megtettük, amit lehetett – mondta Karel.

– Meg. Öreg volt már – mondta Vendulka.

Odakintről, a Megaszatócs Center parkolójából goromba hang ütötte meg a fülküket. – Leül a kutya! Leülni! – Vendulka és Karel egymásra nézett.

Mrázek úr, a Megaszatócs Center üzletvezetője mindenkinek parancsolgatni kezdett, és közben lázasan kereste a megboldogult Dorotyya tulajdonosait. Sürgősen intézkedni kellett, mielőtt még bárki is feszegetni kezdené a tulajdonlás és felelősség kérdését.

Zdeněk és Bohuš, Vendulka – Karel és Karolina segítségével – óvatosan, hogy majd belegebedtek, ráemelték a megboldogult Dorottyát egy óriási bevásárlókocsira, melyet általában áruszállításra használtak. Onnan Bohuš furgonjának platójára került. Pepík és Ota ezúttal hajlandó volt a saját lábán hazamenni.

– Ne aggódjatok, majd mi elintézzük a többit – mondta Zdeněk Karelnak és Vendulkának. – Akarom mondani, eltemetjük meg minden, szépen, ahogy kell. Anyámnak rengeteg virágja van. Ne izguljatok. Ugye jól bántatok vele?

– Azt hiszem, megbízhattok benne, hiszen mindig szót fogadott az édesanyjának – mondta Karolina Vendulkának és Karelnak, aztán búcsút intett a Megaszatócs Center bejárata elől lassan eltolató, majd méltóságos lassúsággal elhajtó furgon felé.

* * *

Jogosan firtathatja a nyájas olvasó: és mi történt hőseinkkel ezután?

Miután teljesítette küldetését, Vendulka és Karel nemigen találkozott egymással. Különben sem voltak soha jóban, márpedig egy szál birka nem elég, hogy összehozzon és együtt tartson embereket. Vagy mégis? De mert társtulajdonosai lettek a fölbecsülhetetlen értékű kínai porcelánkészletnek, valami mégiscsak összeköti őket. Nem hagyhatjuk említés nélkül azt sem, hogy Donatella Hrdličková, Vendulka édesanyja számtalan lépést tett ez ügyben. A hatóságokhoz intézett leveleiben kifejtette, hogy a néhai Havlíková néni borzalmas hibát követett el. Egyetlen épeszű ember, még az idős Havlíková néni se bízna rá semmilyen értéket az enyveskezű Karel Boháčekre. A józan ész azt diktálná, hogy az összes holmi az ő Vendulka lányát illesse. Mivel a hatóságok eddig nem válaszoltak, Donatella kénytelen újabb levelekkel bombázni őket.

Az utóbbi időben Vendelín, Mária és Pepík kénytelen volt összébbr húzni a nadrágszíjat. Mivel Vendelín terve, hogy megboldogult nagynénje portáját eladja Megaszatócséknak, meghiúsult, ezért most saját kezüleg épít lakóparkot a telkén. Régi épületfából meg használt téglából üti össze a házakat. Az összes anyag az egykori öntöde épületéből származik, ami az utca túlsó végén állt, és azért kellett lebontani, mert kellett a hely a Gigadiszkont számára. Pepíket hétvégeken culágerként dolgoztatja az apja. Családi vállalkozás, ilyesmibe másként nem is érdemes belevágni.

Zdeněk mamája második helyen végzett „Az Év Anyukája” versenyen. Jenda rettentően örül a második helyért járó díjnak: a konyhai robotgépnak, meg a velejáró tartozékoknak. – Ha a mi aranyos első helyezettünk, ne adj’ isten, nem tudná ellátni a teendőit, hát én lépnék a helyére... és én készen állok! – mondogatja. Egyre nagyobb az esélye, hogy a győztes helyére léphet. Negyvenedik születésnapjára hõn szeretett Zdeněk fiacskájától egy kézzel kikészített, gyönyörűen cserzett birkaprém lábszőnyeget kapott ajándékba. Igen nagy becsben, közvetlenül az ágya előtt tartja. Menyneyi gyönyörűség a talpának meg a csúzos lábujjainak. Puha és kényelmes, még ha egyik oldalán kissé ritkásabb is a gyapjú, mint a másikon.

– Mielőtt eltemetik őket, sokan odaadják a veséjüket, a szívüket meg a többi szerveket, hogy mások is használhassák. Kong a belsejük az ürességtől, úgy ki vannak rá-molva, mire koporsóba kerülnek. A tévéhíradóban láttam – magyarázta Zdeněk Bohušnak nem sokkal azelőtt, hogy elhantolták a néhai Dorottya maradványait. Bohuš és Zdeněk már kis híján sort kerített az első nagy vaddisznóvadászatra. Egy hétvégi autóversenyen is részt vettek. Szerencsére másnap munkaszüneti nap volt...

Karolina Apolínová egy városszéli, igen takaros kutyapanzióba adta be a kutyáját, Dzsingisz kánt (korábbi nevén Berliozt). Hosszabb külföldi utazásra készül a színházi világ fővárosaiba, meg előzvegyült nővéréhez a felső-ausztriai Unterscheissendorfba. Ömlik a pénz a város egyetlen szőnyegkereskedőjéhez. Óriási a kereslet régi keleti szőnyegek iránt. Ha visszatér világ körüli útjáról, Karolina vadonatúj autóra fogja cserélni a kerékpárját. Amíg ő külföldi országokban utazgat, a néhai Havlíková néni korábbi kertésze, Jaroslav gondolja a Ligetszépe Villa kertjét. – Arany keze van ennek a drága fiúnak! – mondogatja Karolina. – Egyik ámulatból a másikba ejt: micsoda különleges dolgok szökkennek szárba a keze nyomán!

Pelinkáné bokája tökéletesen meggyógyult. Megint kocogni jár, bár egyelőre csak módjával, és erősen fontolgatja, hogy abbahagyja a tanítást.

Mindenki más is jól van és boldog. Öröm ránézni a városi kertekre, kivált az idei csapadékos nyár után. Alighanem a bőséges csapadék is kapóra jött a néhai Havlíková néni rododendronjainak, kaméliáinak és magnóliáinak átültetéséhez. A szomszédok ugyanis – azokban a hetekben, amikor Vendelín, a néni unokaöccse átvette az örökséget – amit csak lehetett, kimenekítettek Havlíková néni kertjéből.

– Tisztelendő atya, ugye tetszik még emlékezni Havlíková nénire, akinek a birkáját én meg Hrdličková Vendulka gondoztuk a néni halála után? – kérdezte egy vasárnap Karel Boháček Vodička atyától.

– Hogyne emlékeznék! – mondta Vodička atya. – Hát lehet elfelejteni azt a birkát?

– Az atya szerint a mennyországba jutott?

– Birkák nem jutnak a mennyországba, fiacskám.

– Úgy értem, Havlíková néni. Mert ő nem katolikus volt, hanem huszita.

– Á, most, hogy mondod, emlékszem már a nénire! – Vodička atya végigsimított az állán, és elmosolyodott. – Nagyasszony volt, igazi úri hölgy. Hogy a mennyországba jutott-e? – A tisztelendő úr Karelra pillantott. – Tudod, fiam, ha a néhai Havlíková néni a fejébe vette, hogy befurakszik a mennyek igazgyöngyökkel ékesített kapuján túlra, ahol patakokban folyik a borovicskácska, hát kötve hiszem, hogy Szent Péter egyesített erői föl bírták volna tartóztatni. – Ismét megcsóválta a fejét. – Igazából az sem lepne meg, fiacskám, ha magával vitte volna azt a fránya birkát is!

Mikor a szülei kifaggatták Karelt, hogy miről povedált Vodička atyával, Boháček úr nem áallta megjegyezni: – Aha, értem! Havlíková néni birkástul jutott a borovicskás mennyországba, a Jóisten meg beletúrt a kaporszakállába, és sopánkodott: „Jézus Mária, mi lesz velünk, ha ellepnek bennünket a birkák?” Szerintem előbb-utóbb a mennyország se ússza meg vízőzön nélkül...

(vége)